

JANA BAESKENS

VERONICA

Dagboek van een moordenaar

Proloog

Ik ben Veronica. Dat is precies de zin waarmee ik mijn dagboek moet beginnen. Een eenvoudige zin waar niemand veel van verwacht. Een onschuldige zin, dus niet zoals ik. Veronica komt van het Griekse *Pherenikè*, wat 'brengster van de overwinning' betekent. Mijn naam is niet wie ik ben, ik ben geen overwinnaar. Ik ben een moordenaar.

EENMAAL
MOETEN WE
HET PAD
VAN DE DOOD
BETREDEN.

Calcanda semel via leti.

Ik heb een zus. Beter gezegd: ik had een zus. Mijn zus is dood en dat is mijn schuld. Ze heette Kiara. Kiara is een Keltische naam en betekent 'klein en donker'. Mijn zus is altijd klein gebleven, in mijn herinneringen en in het echt. Donker werd ze pas toen ze doodging, of toch haar hoofd.

Ik was zes jaar en zij was vier maanden oud. Een schattige, kleine baby. Ik wilde met haar spelen en ging bij haar wieg in de woonkamer staan. Ze keek me met grote ogen aan. Het waren misschien wel bange ogen, dacht ik later.

Ik nam een kussen, zo'n groot, zacht kussen waar donsveertjes uit komen als je het openscheurt. Dat deed ik niet. Ik pakte het en gaf het aan Kiara. Het kussen viel op haar hoofdje en ze lachte. Ik pakte het weer op en deed voor hoe ze het moest vasthouden. Ze deed geen enkele moeite om het te pakken. Ze was een domme baby. Als ze dat kussen gewoon had vastgenomen, had ze mij nooit zo kwaad gekregen. Ik gaf haar het kussen ontelbare keren, maar ze begreep het nog steeds niet! Ze giechelde alleen maar. Ze lachte me uit. Ik werd zo kwaad dat ik na een tijdje het kussen gewoon tegen haar gezicht drukte. Ze spartelde en ik dacht: dat zal je leren! Gefascineerd drukte ik het kussen nog harder tegen haar kleine hoofdje.

Ze stopte met tegenspartelen. Toen ik er zeker van was dat ze niets meer zou doen, trok ik het kussen weg. Ik keek naar een blauwpaars gezichtje. Ik staarde in dode ogen.

Mijn zusje is gestikt in een kussen en dat is mijn schuld. Het was niet mijn bedoeling om haar te vermoorden. Dat gebeurde gewoon. Ze werkte me zo hard op de zenuwen dat ik niet meer wist wat ik deed. Ik was zes jaar! Een kind van zes beseft zoiets niet. Dat was toch wat de kinderpsychiater beweerde.

Ik wist het wel degelijk, maar pas toen het al te laat was.

Vanaf dat moment praatten mijn ouders nog amper tegen me. Ze haatten me. Ik had hun dochter vermoord, dat lieve, kleine monstertje van hen. Ik kreeg een nog grotere hekel aan haar. Vanaf dat moment was zij de enige over wie mijn ouders praatten of aan wie ze dachten. Ze kochten kleren en speelgoed en stopten die in een grote doos waar *Dingen voor onze kleine meid* op geschreven stond. Ik bedoel niet twee of drie dingen, maar echt ongeloofelijk veel dingen. Er zitten meer kleren en speelgoed in die doos dan ik in mijn hele leven heb gehad!

Op een avond toen mijn ouders sliepen, sloop ik naar beneden om de doos te stelen. Ik nam ze mee naar mijn kamer en gooide alles wat erin zat op de grond. De hele nacht paste ik de kleren en speelde ik met het speelgoed. Toen mijn ouders daar de volgende ochtend achter kwamen, waren ze woedend.

De kinderpsychiater zei dat het bij mijn verwerkingsproces hoorde. Dat het mijn manier was om afscheid te nemen van mijn zusje. Toch verdween de doos met *Dingen voor onze kleine meid* achter slot en grendel. Ik kan je vertellen dat de kinderpsychiater het weer goed mis had. Ik was gewoon jaloers.

Ik zal je iets meer vertellen over mijn kinderpsychiater. In het prille begin wist ik zijn echte naam niet eens. We praatten altijd alleen maar over mij. Dat vond ik niet erg. Ik liet mensen graag zien met wat voor iemand ze te maken hadden.

Tot mijn grote spijt is hij niet gillend weggerend toen ik hem alles verteld had. Hij bleef gewoon op zijn stoel zitten en keek me met een grote frons aan. Ik kon hem horen denken:

een speciaal geval, die Veronica. Hij wist nog niet half hoe gestoord ik ben. Ik had mijn verhaal moeten verduidelijken met de gruwelijke details van het blauwpaarse hoofdje en de dode ogen. Misschien was hij dan wel zo verstandig geweest om me te weigeren als patiënte. Ik noemde hem Jason. Dat is een Griekse jongensnaam en betekent 'genezer'.

Ik ben geobsedeerd door namen. Je naam weerspiegelt je persoonlijkheid. Behalve mijn naam dan. Mijn naam is niet wie ik ben. Misschien was het wel anders met me gelopen als mijn ouders me niet zo'n belachelijke naam hadden gegeven.

Jason is een man van rond de veertig. Hij heeft halflang, donkerbruin, warrig haar.

Zijn haar is een gevolg van zijn beroep. Hij zit telkens met zijn handen in zijn haar wanneer hij een oplossing probeert te zoeken voor al die gestoorde kinderen. Jammer genoeg ziet hij niet in dat er geen oplossing is. Dat zal nog eens de ondergang van zijn kapsel betekenen, en in het slechtste geval van hemzelf.

Jason is ongelooflijk naïef. Zo gelooft hij dat mensen kunnen veranderen. Dat kunnen ze natuurlijk ook, jammer genoeg doen ze het nooit. Maar als ik hem dat zou vertellen, zou ik zijn hele wereld aan flarden rijten. Dat ben ik niet van plan. Wees gerust, ik heb al meer dan genoeg levens kapotgemaakt.

Dat mensen kunnen veranderen, maar het jammer genoeg nooit doen, daar is trouwens ook nog niet alles over gezegd...